

NHỮNG CON CHỮ DỊU DÀNG CỦA KIM DUNG

(TTBG đọc sách)

Lúc này đôi bên cùng sử dụng toàn môn Thái Tổ Trường Quyền, ngoài việc so bì võ công cao thấp, không còn chỗ nào để nhieć móc nhau nữa.

Huyền Tịch thấy Huyền Nạn chỉ trong chớp mắt là nguy hiểm đến tánh mạng, không nói gì nữa, phóng véo một chỉ ra điểm huyết toàn cơ Kiều Phong.

Môn điểm huyết tuyệt kỹ này của phái Thiếu Lâm gọi là Thiên Trúc Phật Chỉ.

Kiều Phong thấy Huyền Tịch phóng chỉ ra điểm, vừa nghe tiếng vù vù rất nhẹ, đã nói ngay:

“Lâu nay tôi vẫn ngưỡng mộ ngón Thiên Trúc Phật Chỉ, quả nhiên lợi hại! Nhưng ngón này là của người Hồ bên Thiên Trúc mà đại sư đem ra đấu với quyền pháp chính tông của Đức Thái Tổ bản triều thì dù đại sư có thắng được tôi há chẳng mang tiếng là kẻ thông Phiên bán nước, làm nhục cho bản triều?”

Huyền Tịch vừa nghe bắt giác rùng mình.

Nguyên võ công của phái Thiếu Lâm được Đạt Ma lão tổ truyền thụ, Đạt Ma lại là người Hồ nước Thiên Trúc. Hôm nay quần hùng sở dĩ đến vây đánh Kiều Phong vì ông là dòng giống rợ Hồ nước Khất Đan. Những môn võ phái Thiếu Lâm được truyền vào Trung quốc từ lâu. Các người trong phái Thiếu Lâm cơ hồ đã lãng quên mối liên quan giữa người Hồ và môn phái này.

Quần hùng nghe lời nói Kiều Phong, ai cũng thấy trong lòng rung động.

Trong các vị anh hùng ở đây có nhiều nhân vật kiến thức rất rộng, không khỏi nghĩ thầm:

“Bọn ta đã kính cẩn Đạt Ma lão tổ như một vị thần minh mà sao lại căm hận người Khất Đan đến xương tủy? Cả người Khất Đan cho chí người Thiên Trúc đều là giống giống rợ Hồ chứ đâu có cùng chủng tộc với mình? Xét cho cùng thì hại giống người này khác nhau xa. Người Thiên Trúc trước nay không tàn sát đồng bào Trung quốc, còn người Khất Đan lại tàn ác vô cùng. Như vậy không phải cứ thấy người Hồ là giết mà bên trong còn phân biệt kẻ Thiện người Ác. Thế thì giống giống Khất Đan không có ai là người tốt ư?”

Trong nhà đại sảnh đang đánh nhau kịch liệt, những người thô lỗ không phân biệt kẻ hay người dở cũng nhiều, còn số người kiến thức rộng tuy óc thoáng qua ý nghĩ như vậy song không đủ thì giờ suy luận kỹ càng thì ngấm ngấm có sẵn quan niệm: “Không giết Kiều Phong không xong” và cho rằng ý nghĩ của mình chưa chắc đã khỏi thiên lệch.

Huyền Nạn Huyền Tịch hai người đánh một Kiều Phong mà vẫn phải giữ thế thủ nhiều hơn thế công.

Huyền Nạn thấy quyền pháp mình chiêu nào cũng bị đối phương áp chế như người bị trói cả chân tay không thi thố gì được. Từ lúc được Huyền Tịch ra tay giúp công, Huyền Nạn biến đổi thế đánh bằng La Hán Quyền của phái Thiếu Lâm.

Kiều Phong cười nhạt:

“Võ thuật cũng do người Hồ bên Tây Trúc đưa vào. Rồi đây thử xem võ công người Hồ các vị lợi hại hay bản lĩnh của nhà Đại Tổng giỏi hơn?”

Vừa nói, ông vừa phóng Thái Tổ Trường Quyền ra veo veo.

Quần hùng sợ dẫm vây đánh Kiều Phong bởi vì ông là người Hồ. Bây giờ thấy bên mình phải dùng võ công của người Hồ để đối địch, còn đối phương lại chỉ dùng quyền pháp chính thống của Đức Thái Tổ bản triều, nên nghe Kiều Phong nói vậy, ai nấy đều lấy làm khó chịu.

Triệu Tiên Tôn lớn tiếng hô:

“Bất luận là quyền pháp gì nhưng tên này đã giết cha mẹ lại giết cả thầy, phải đánh chết nó đi. Nào, xin các vị tiến lên!”

Triệu Tiên Tôn vừa hò hét vừa xông vào.

Đàm Công, Đàm Bà, các trưởng lão Cái Bang cùng cha con Thiết Diện phán quan Đơn Chính, cả thầy mười người cũng xông ra đánh. Toàn thể bọn này đều là những tay hảo thủ nên tuy đông người nhưng không hỗn loạn chút nào vì họ biết thay phiên nhau ra đòn, tựa như kiêu xa luân chiến.

Kiều Phong vừa múa quyền đỡ vừa nói:

“Bọn người đã bảo ta là người Khất Đan, thế thì Kiều Công và Kiều Bà đâu có phải là cha mẹ ta. Đừng nói hai ông bà bình sinh ta rất kính yêu, không đời nào ta nỡ sát hại, mà dẫu ta có giết chẳng nữa thì sao lại khép ta vào tội giết cha mẹ được? Huyền Khổ đại sư là vị ân sư truyền dạy võ nghệ cho ta. Phái Thiếu Lâm đã nhìn nhận Huyền Khổ là sư phụ ta thì ta cũng được kể là đệ tử phái Thiếu Lâm chứ? Vì lẽ gì các người lại đánh Thiếu Lâm đệ tử?”

Huyền Tịch đằng hắng một tiếng rồi nói:

“Thôi người đừng cãi chày cãi cối cho xuôi câu chuyện.”

Kiều Phong đáp:

“Nếu đã nói cho xuôi câu chuyện được thì sao lại gọi là cãi chày cãi cối? Các người đã không nhìn nhận ta là đệ tử phái Thiếu Lâm sao còn trút lên đầu ta cái tội giết thầy? Hèn chi thiên hạ thường nói: ‘Muốn làm tội ai thì đục cây tra cành thế nào cũng được.’ Các vị muốn giết ta thì cứ việc ra tay một cách quang minh chính đại, sao lại đổ cho ta những tội nghe chẳng xuôi tai chút nào.”

Kiều Phong ngoài miệng lý luận như nước chảy mà tay chân không phút nào ngừng lại: Vung quyền đánh Đơn Thúc Sơn, phóng chân đá Triệu Tiên Tôn, phóng chưởng đánh Bảo Thiên Linh. Lời nói chưa dứt, Kiêu Phong đã đánh ngã luôn bốn người. Ông biết rõ rằng những người này không phải là hạng gian ác nên đã nhẹ đòn một chút. Bảy tám người bị ông đánh ngã, không một ai chết. Những anh hùng hào kiệt tham dự cuộc đại hội này đông biết bao nhiêu mà kể, dù Kiêu Phong có đánh ngã được mười mấy người cũng chưa thấm vào đâu.

Đánh nhau một lát, Kiêu Phong kinh hãi nghĩ thầm: “Nếu cứ kéo dài dai cuộc đấu này mãi rồi mình tất bị mệt mỏi. Chi bằng tìm cách chạy thoát là hơn”.

Nghĩ vậy, một mặt ông ra chiêu chiến đấu, một mặt tìm đường thoát.

Triệu Tiên Tôn nằm lãn xuống đất đã thấy rõ Kiêu Phong có ý muốn tìm đường thoát nên hô lớn:

“Anh em hãy hết sức vây bọc lại, đừng để quân chó má tội ác ngấp trời này tâu thoát.”

Kiều Phong đang lúc cố đánh, hơi rượu bốc lên, lửa giận bùng bùng, nghe Triệu Tiên Tôn ngoác miệng ra thóa mạ mình là quân chó má tội ác ngấp trời, bất giác không dằn nổi lòng căm tức, quát to:

“Quân chó má này khai giới sát giết mi đâu tiên đây.”

Ông vừa quát vừa vận động nội lực vào cánh tay phóng chưởng ra nhằm đánh Triệu Tiên Tôn.

Huyền Nạn cùng Huyền Tịch đồng thời kêu rú:

“Nguy mất!”

Hai nhà sư phóng song chưởng để đồng thời vừa đánh Kiêu Phong vừa cứu Triệu Tiên Tôn.

Bất thành linh có bóng người trên không rú lên một tiếng thê thảm. Phía trước ngực người này bị chưởng lực của Huyền Nạn Huyền Tịch đùng mạnh vào, phía sau bị chưởng lực của Kiêu Phong đánh trúng. Ba luồng chưởng cực kỳ lợi hại giáp công cả hai mặt trước sau làm cho gân cốt già này bị đứt đoạn, phủ tạng tan nát, miệng phun máu tươi tung tóe, thân hình dưới đất bầy nhầy như một đồng bùn.

Biến cố không những làm cho Huyền Tịch Huyền Nạn phải kinh hãi, mà cả Kiêu Phong cũng không khỏi ngạc nhiên. Người này chính là Khoái Dao Kỳ Lục.

Nguyên Kỳ Lục bám chuôi đao đu qua đu lại đã lâu vẫn chưa rút được lưỡi đao chém ngấp sâu trên xà nhà, mình gã rơi xuống vào giữa lúc ba người dùng toàn lực phóng chưởng chẳng khác gì những thanh sắt lớn đập rất mạnh vào người thì còn gì mà không chết.

Huyền Nạn tuyên Phật hiệu nói:

“A Di Đà Phật! Cứu khổ cứu nạn! Kiều Phong, mi làm nên tội đại ác này.”

Kiều Phong cả giận:

“Ta chỉ giết gã có một nửa, còn sư huynh sư đệ nhà ông hợp lại giết gã một nửa. Sao lại đổ cả cho ta?”

Huyền Nạn nói:

“A Di Đà Phật! Tội nghiệp! Tội nghiệp! Nếu người không hại người trước thì việc gì xảy ra vụ này?”

Kiều Phong nói:

“Được lắm! Cái gì cũng đổ hết cho ta thì sao?”

Trong lúc ác chiến, máu hung nổi lên chẳng khác gì con mãnh thú, Kiều Phong xoay tay nắm được một người, chính là Đôn Trọng Sơn, con trai thứ của Đôn Chính. Kiều Phong dằng lấy đơn đao rồi vung chưởng đánh vào đầu Trọng Sơn khiến người này nát như chết ngay lập tức.

Quần hùng la lối om xòm, vừa kinh hãi vừa căm giận.

Kiều Phong lúc này đã điên tiết, múa tit đơn đao, tay phải lúc vung quyền lúc phóng chưởng, tay trái cầm cương đao ôm ngang chém dọc, uy thế cực kỳ mãnh liệt không ai đương nổi. Trên tường, máu tươi bắn tóe loang lổ. Trong nhà đại sảnh, thân chết ngón ngang: cái thì đầu lìa khỏi cổ, cái thì bụng vỡ đứt chân mất tay.

Lúc này Kiều Phong không thể nghĩ đến tình cố cựu Cái Bang, mắt ông đỏ sọng, gặp ai cũng giết. Truyền công trưởng lão cùng Hề trưởng lão đều bỏ mạng dưới lưỡi đao Kiều Phong.

Những bậc hào kiệt đến hội yến, mười vị thì có đến tám, chín đã từng ra tay giết người. Nên biết rằng những người trong võ lâm không phải chỉ có giao du hoặc nghĩa hiệp mà nổi tiếng anh hùng. Dù ai chưa giết người thì cũng đã trông thấy vô số cảnh sát nhân phóng hỏa. Dù vậy cuộc ác đấu kinh hồn động phách như bữa nay thì bình sinh họ chưa được thấy qua. Bên địch chỉ có một người, chẳng khác gì con thú cùng đường hay yêu ma tác quái, thoát ở bên này thoát qua bên kia chém giết lung tung. Nhiều tay cao thủ xông vào chiến đấu thì bị Kiều Phong ra đòn cực mạnh, cực lạ, cực tinh diệu đánh chết. Đã hay rằng quần hùng đâu phải là hạng nhát gan sợ chết, nhưng khi gặp địch thủ tựa hồ con mãnh hổ điên cuồng cũng phải ghé hôn. Có đến già nửa người muốn tháo chạy ra khỏi nhà đại sảnh, bỏ mặc Kiều Phong có tội cũng mặc, vô tội cũng thấy, không muốn can thiệp đến nữa.

Du thị Song hùng tay trái đều cầm lá mộc, tay phải một ngọn đoản thương hoặc lưỡi đao. Thốt nhiên hai người hô lên một tiếng, dùng lá mộc che thân, chia hai bên tả hữu xông vào đánh Kiều Phong.

Dù Kiều Phong đang lúc cuồng đã loạn sát không kiêng nể gì nữa song vẫn chú ý nhìn chiêu thức đối phương, đầu óc không rối loạn chút nào, vì vậy mới giữ được cho thân mình khỏi bị thương. Giờ ông thấy anh em họ Du từ khí

giới cho đến chiêu thức đều quái dị, vừa nghe tiếng đao vù vù bên mình, đã thấy hai người đánh tới. Ông muốn chiếm thượng phong nên xông lại đánh Du Ký trước.

Kiều Phong giơ đao chém xuống. Du Ký giơ mộc lên đỡ đánh choảng một tiếng, lưỡi đao của Kiêu Phong bắt trở về. Kiêu Phong nhìn lại, thấy lưỡi đao quăm lên, không dùng được nữa.

Nguyên lá mộc của anh em họ Du đúc bằng thép nguyên chất, gọi là cương thuẫn, nên dù có bảo đao chém vào cũng không suy suyễn, huống chi thanh đao Kiêu Phong cầm trong tay chỉ là một thanh đao tầm thường của Đơn Trọng Sơn mà ông vừa giăng được.

Du Ký dùng lá mộc đỡ đòn, đồng thời sử cây đoản thương theo thế “độc xà xuất động” nhanh như chớp, luôn qua gầm cương thuẫn phóng ra đâm vào bụng dưới Kiêu Phong.

Giữa lúc ấy Kiêu Phong thấy ánh hào quang lóe lên, nhận biết Du Câu đang đánh xuống sau lưng mình. Ông lệ mắt trông rõ thấy cạnh lá mộc sắc bén vô cùng, khi chém xuống, nó chẳng khác gì lưỡi búa hình tròn. Nếu để bị đánh trúng thì người ông đã đứt đôi. Thật là một thứ khí giới lợi hại vô cùng.

Kiều Phong quát lên:

“Giỏi lắm!”

Rồi quăng lưỡi đơn đao đi, tay trái vung quyền đỡ đến sầm một tiếng trúng vào lá mộc Du Ký, tay phải đánh ra một quyền trúng vào giữa mộc Du Câu cũng phát ra tiếng “ùnh”.

Du thị Song hùng cảm thấy nửa người tê buốt vì quyền lực Kiêu Phong mãnh liệt vô song. Cặp mắt hai người đều bị lòa sáng, đôi tay tê dại không cầm vững được cương thuẫn và đao thương, đành để rơi loảng choảng xuống đất. Tay phải hai người đều bị toạc hổ khẩu, máu ra lênh láng.

Kiều Phong cả cười:

“Tốt lắm! Các ngươi để hai thứ lợi khí này cho ta.”

Ông liền cướp lấy cương thuẫn.

Hai lá mộc này là món khí giới vừa công vừa thủ. Bỗng thấy những tiếng rú lên:

“Trời ơi!”

“Úi chà!”

Bốn người bị cương thuẫn phang chết.

Anh em Du thị mặt xám như gà bị cắt tiết. Du Ký nói:

“Hiền đệ ơi, sư phụ dạy rằng: ‘Mộc còn thì người còn, mộc mất thì người phải chết.’”

Du Câu đáp:

“Ca ca ơi, hôm nay chúng ta gặp phải cái nhục lớn này còn mặt mũi nào mà sống ở thế gian nữa?”

Hai người gật đầu rồi cùng lượm lấy đao thương của mình, đâm cổ tự vẫn.

Quần hùng chỉ kịp la lên một tiếng “Chao ơi!”, nhưng bị Kiều Phong dùng cương thuẫn đánh rát, không sao cứu kịp anh em nhà Du Thị.

Kiều Phong cũng thộn mặt ra không ngờ đến nỗi chủ nhân Tụ Hiền Trang lại tự vẫn. Ông cảm thấy sau lưng ớn lạnh, hơi men tiêu đi đến phân nửa, trong lòng rất là hối hận. Ông nói:

“Hai vị họ Du ơi! Can chi mà tự vẫn? Đôi mộc này tôi hoàn lại cho nhị vị đây.”

Nói rồi, cầm đôi mộc cung kính đặt xuống bên Du thị Song hùng.

Kiều Phong còn đang khom lưng chưa kịp đứng thẳng người bỗng nghe tiếng thiếu nữ kinh hãi la lên:

“Phải cẩn thận đấy!”

Kiều Phong vừa né sang bên trái, ánh thanh quang lấp loáng thì một mũi kiếm nhọn đã sát bên mình. Giả tử mà A Châu không la lên thì tuy lưỡi kiếm chưa chắc đã đâm trúng ông, song nhân lúc chân tay luống cuống, ông lâm vào cảnh ngộ rất là bất lợi.

Người đánh lén Kiều Phong là Đàm Công. Lão đâm không trúng liền lánh ra xa.

Đàm Bà cả giận quát mắng A Châu:

“Góm thật! Con nhóc yêu quái này ta không giết mi thì mi còn lên tiếng giúp người.”

Mụ lạng người đi một cái, vung chưởng đánh xuống đầu A Châu.

Kiều Phong đang cùng quần hùng đại chiến, A Châu nằm co ro trong góc nhà đại sảnh, nguyên khí trong người tiêu tan lần lần. Nàng thấy mọi người vây đánh Kiều Phong, nghĩ thầm: “Ông đã biết là nơi hung hiểm mà vẫn dẫn thân hộ tống mình đến đây để xin cứu chữa. Ôn đức ấy dù tan xương nát thịt cũng phải báo đền.”

Nghĩ tới đó nàng cảm kích vô cùng. Gặp lúc cấp bách nàng vẫn biết dù Kiều Phong có bản lĩnh vô địch đi nữa vẫn không chống lại số hạo hán quá đông. Nàng thấy Kiều Phong đặt trả cương thuẫn cho Du thị, Đàm Công nhân cơ hội đánh lén, phải lên tiếng nhắc Kiều Phong.

Đàm Bà phóng chưởng còn cách đầu A Châu chừng nửa thước, Kiều Phong tung mình xông lại nắm lấy lưng mụ lôi ra, quăng sang một bên đánh “uỳnh” một tiếng làm cho cái ghế bành bằng gỗ lê gãy tan tành.

A Châu tuy chưa bị chưởng Đàm Bà đánh trúng nhưng mặt hoa xám ngắt, nhũn người ra ngắt xỉu. Kiều Phong cả kinh, nghĩ thầm: “Trong người nàng lại mất hết chân khí rồi. Mình đang bị họ đánh rát rát thế này, làm sao tiếp cho nàng được?”

Bỗng thấy Tiết Thân Y cất tiếng lạnh lùng hỏi:

“Cô nương này chỉ trong chớp mắt là chân khí tiêu tan hết, người còn đem nội lực tiếp cho cô ta nữa thôi? Một khi nàng đã tắt thở thì ta không còn cách nào cứu sống lại được.”

Kiều Phong biết rằng Tiết Thần Y nói vậy là đúng sự thật. Ông nghĩ, “Nếu ra tay tiếp mạng cho nàng để phải sơ hở tất quần hùng thừa cơ xông vào đâm chém. Trong bọn này, kẻ chẳng bị con chết thì cũng có bạn hữu vong thân vì mình, khi nào họ chịu dung tha? Còn nếu cứ giương mắt ra mà nhìn cô này tất thờ cũng không xong.”

Kiều Phong lại nghĩ, “mình đã mạo hiểm đưa A Châu đến Tụ Hiền Trang, nếu chưa được Tiết Thần Y ra tay điều trị để nàng suy kiệt mà chết thì thật là đáng tiếc. Nhưng lúc này mà đem nội lực tiếp cho nàng thì rõ ràng mình đem đổi tánh mạng của mình. A Châu chẳng qua là một thị nữ ngẫu nhiên gặp giữa đường, không có gì thâm tình, có liều mạng để cứu cũng chỉ là một điều nghĩa hiệp bình thường. Thế mà mình đánh đổi tính mạng cho nàng, nghe cũng khó xuôi tai, nàng chẳng phải là thân nhân, cũng không là người có ân nghĩa gì để mình cần báo đáp.”

Rồi ông tự kết: “Thôi thì ta sẽ hết sức đến mức độ cuối cùng cho trọn điều nhân nghĩa. Miễn sao giữ được nàng khỏi chết rồi ta lập tức chạy đi để Tiết Thần Y cứu chữa cho nàng là xong.”

Kiều Phong đã định chủ ý, hai tay phóng móc theo chiêu thức Đại Bằng Triền Xí, hai luồng bạch quang chuyển động lấp loáng, bay ra phía cửa nhà đại sảnh. Quần hùng đông người nhưng một là sợ đòn Kiêu Phong ghê gớm, hai là đôi lá móc lợi hại vô cùng nên họ đều phải giãn ra trong khoảng chu vi hơn một trượng, không ai có cách nào sản vào được.

Kiều Phong bước vài bước tới bên cửa nhà đại sảnh, khoa chân lên toan đạp vào then, bỗng nghe tiếng khàn khàn của một lão già:

“Hãy giết con thị tỳ này rồi sau sẽ báo thù.”

Người nói chính là Thiết Điện Phán Quan Đơn Chính.

Con trưởng Đơn Chính là Đơn Bá Sơn nói theo:

“Phải đó!”

Rồi vung đao nhắm đầu A Châu chém xuống.

Kiều Phong đang lúc kinh ngạc, không kịp suy nghĩ, phóng tám móc trong tay trái ra, thế cực kỳ mãnh liệt. Bảy tám người đồng thanh hét lớn: “Coi chừng!”

Đơn Bá Sơn đưa đao lên đỡ nhưng Kiêu Phong dùng kinh lực rất mạnh liệng ra, cạnh lá móc lại rất sắc bén thì vừa nghe một tiếng choảng, cả người lẫn đao Đơn Bá Sơn đứt làm hai đoạn. Lá móc văng vào cột nhà, dư lực vẫn còn mạnh, cắm ngập rất sâu.

Đơn Bá Sơn bị chết thảm, gây cảm phẫn cho mọi người. Chẳng riêng cha con Đơn Chính toan xúm vào đánh A Châu mà sáu, bảy người khác cũng cảm khí giới xông tới cô gái.

Kiều Phong quát mắng:

“Thật là những quân hèn mạt!”

Xong phóng chưởng veo veo khiến mọi người phải giạt ra.

Ông sấn đến, giơ tay trái ôm A Châu dậy, dùng lá mộc che cho nàng.

A Châu khẽ nói:

“Kiều đại gia ơi, tôi không sống được đâu. Đại gia đừng nghĩ gì tới tôi nữa, hãy mau mau tẩu thoát.”

Cuộc quyết chiến này khiến Kiều Phong nổi chí khí cao ngạo quật cường. Ông lớn tiếng:

“Đã đến thế này, bọn họ quyết không để cô sống, chúng ta đành chết với nhau một chỗ.”

Nói rồi, xoay người cướp lấy thanh trường kiếm chém tứ tung. Vì trong tay phải ôm một người, không những hành động khó khăn mà còn thiếu một tay để sử dụng. Lá mộc tuy cứng rắn nhưng không che hết được toàn thân A Châu.

Kiều Phong thực mạng không đếm xỉa gì đến sống chết nữa. Ông múa tít thanh trường kiếm, ráo bước đi ra. Vừa được hai bước, Kiều Phong cảm thấy sau lưng đau nhói vì bị trúng một nhát đao, liền phóng chân đá vào người phóng đao, bắn xa hơn trượng, chết ngay lập tức. Nhưng giữa lúc ấy vai bên phải ông cũng bị Huyền Nạn đánh một quyền rất nặng. Rồi tiếp theo bên phải ngực lại bị trúng một nhát kiếm.

Kiều Phong kêu rống một tiếng rồi quát thật to:

“Kiều Phong này tự xử lấy mình, không để chết vào tay lũ chuột.”

Nhưng quần hùng khi nào chịu để ông tự vẫn? Hơn mười người xông vào.

Kiều Phong phẫn chấn thần oai, đưa tay ra nắm trúng huyết đản trung Huyền Tịch, rồi thuận tay giơ cao nhà sư lên.

Mọi người thấy vậy la hét rồi bắt giác lùi lại mấy bước.

Huyền Tịch đã bị Kiều Phong nắm chặt huyết đản trung dù võ công cao cường đến đâu nhưng toàn thân tê dại, không nhúc nhích được nữa. Yết hầu nhà sư chỉ còn cách lưỡn mộc chừng một thước, nếu Kiều Phong khẽ đưa tay là lập tức nhà sư phải đứt đầu. Nhà sư bắt giác thở dài, nhắm mắt chịu chết.

Kiều Phong cảm thấy sau lưng, trước ngực và vai bên phải ba chỗ bị thương, đau rát như lửa đốt. Ông nói to giữa quần hùng:

“Ta có được bản lãnh này là khởi đầu từ chùa Thiếu Lâm mà ra. Uống nước phải nhớ nguồn. Có lý đâu lại hạ sát một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm? Hôm nay Kiều mỗ đằng nào cũng chết, dù có giết thêm một người cũng chẳng ích gì.”

Nói xong buông nhà sư ra.

Quần hùng ngơ ngác nhìn nhau. Khí phách hào hùng của Kiều Phong làm xúc động mọi người, không ai muốn lại gần động thủ.

Thiết Diện Phán Quan có hai con bị Kiều Phong giết dĩ nhiên đau lòng đến phát điên, xắn lại giơ đao đâm vào ngực Kiều Phong.

Kiều Phong biết hôm nay không còn cách nào thoát khỏi trùng vi, đứng yên không nhúc nhích. Trong thời gian chỉ một nháy mắt, ông suy nghĩ rất nhiều, tự hỏi “Ta là người Khất Đan hay người Hán? Kẻ nào đã ám hại song thân cùng sự phụ ta? Suốt đời ta chỉ làm việc nghĩa, sao hôm nay lại vô cớ giết hại bấy nhiêu anh hùng hào kiệt? Ta một mình dấn thân vào nơi nguy hiểm tìm đường cứu cho A Châu mà để mình chết vào tay quần hùng há chẳng phải là hành động của một kẻ ngu muội, khiến anh hùng thiên hạ cười chê?”

Kiều Phong thấy Đôn Chính nét mặt xám ngắt, hai mắt nhìn trừng trừng, gươm đao lên chém vào ngực mình. Lưỡi đao Đôn Chính còn cách người Kiêu Phong không đầy một thước mà Kiêu Phong vẫn không để ý đề phòng.

Ngô trưởng lão và bọn Bạch Thế Kính bên Cái Bang đều nhắm mắt, không nỡ nhìn cảnh tượng bi thảm.

Bất thành linh trên không trung có tiếng hô lớn rồi một người nhảy xuống cấp bách lạ thường, rơi đúng vào mũi cương đao của Đôn Chính. Đôn Chính chống không nổi với sức mạnh này phải hạ thấp tay xuống.

Quần hùng đang la lên những tiếng kinh ngạc thì từ trên không lại nhảy xuống một người nữa. Người này nhảy lộn đầu xuống, chân giơ lên trời, tình thế cũng rất gấp. Đầu gã đụng đúng vào đầu Đôn Chính. Cả hai cùng vỡ óc ra mà chết. Quần hùng định thần nhìn lại thấy đó là những người canh trên nóc nhà để phòng ngừa Kiêu Phong tẩu thoát. Họ đều đã bị ai bắt dùng làm “ám khí” ném xuống.

Trong lúc quần hùng đang nhón nháo thì từ trên nóc nhà có một sợi dây quăng xuống một cách rất mãnh liệt, quét qua trên đầu mọi người. Quần hùng tới tấp đưa binh khí lên đỡ. Đầu sợi dây dài bay lại phía sau Kiêu Phong, quần chặt lấy lưng ông rồi kéo lên lập tức.

Ba vết thương Kiêu Phong máu đưng tuôn, tay trái đang ôm A Châu nhưng không còn chút kinh lực nào nữa phải đành rời ra. Kiêu Phong bị dây cuốn, còn A Châu bị rớt xuống đất.

Mọi người nhìn lên đầu dây kia, thấy một đại hán áo đen, tầm vóc vạm vỡ, mặt bịt miếng vải đen chỉ để hở hai con mắt. Đại hán cấp Kiêu Phong vào nách rồi lại tung đầu dây ra cho quần vào cột cờ cao ngất ngoài cổng Tự Hiền Trang.

Quần hùng la gọi ầm ĩ. Thoáng một cái đã thấy nào cương tiêu, nào tụ tiễn, nào phi đao, nào thiết chùy, nào phi hoàng thạch, nào lát thủ tiễn, đủ thứ ám khí đều nhằm Kiêu Phong và đại hán bắn lên.

Đại hán áo đen níu dây đu người sang ngọn cột cờ, đặt chân xuống, bỗng nghe vang lên những tiếng vù vù, veo veo, lách cách của bao nhiêu thứ ám khí bắn tới. Đại hán lại quăng đầu dây ra quần lấy một ngọn cây xa hơn mười trượng rồi cấp Kiêu Phong, từ cột cờ đu sang ngọn cây đó.

Trong khoảnh khắc, đại hán theo cách này, chạy cách xa cột cờ đến hơn ba mươi trượng thì đặt chân xuống đất. Đoàn, cứ theo cách quăng đầu dây ra quần lấy cây đu luôn một hồi thì chạy đã xa lắm rồi, không còn thấy tông tích đâu nữa.

Quần hùng còn đang kinh hãi nhìn nhau bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập mỗi lúc một xa dù có đuổi theo cũng không kịp.

Kiều Phong tuy bị thương nặng song tâm thần vẫn tỉnh táo. Đại hán quăng dây dài cứu ông thoát hiểm, nhất cử nhất động, ông đều nhìn thấy rõ. Lòng ông rất cảm kích ơn đức cứu mình và nghĩ thầm: “Cách tung dây tới đích thì ta cũng làm được, nhưng dùng dây làm binh khí để đồng thời quét một lúc mấy chục người thuộc về chiêu thức Thiên Nữ Tán Hoa trong phép sử sụng nhuyễn tiên thì ta chưa thể linh động được như đại hán này.”

Đại hán áo đen đặt Kiêu Phong lên lưng ngựa, hai người cưỡi chung chạy về phía Bắc.

Lúc ngồi trên lưng ngựa, đại hán lấy thuốc dầu ra rịt vào ba chỗ vết thương cho Kiêu Phong.

Kiều Phong vì ra quá nhiều huyết nên cực kỳ hư nhược, mấy lần suýt ngất. Nhưng mỗi khi sắp ngất, ông hít mạnh một hơi, nội lực trong người lại lưu chuyển và tinh thần lại trấn tĩnh.

Đại hán phóng ngựa nhằm phía tây bắc thẳng tiến. Đường lối mỗi lúc mỗi gập ghềnh. Về sau không còn thấy đường nữa, ngựa xông pha vào những tảng đá ngôn ngang lổm chổm mà chạy.

Được một lúc lâu, ngựa chồm chân không bước nổi nữa. Đại hán xuống ngựa, ôm Kiêu Phong trong tay, trèo lên đỉnh núi. Càng lên cao sườn núi càng dốc. Thân thể Kiêu Phong nặng nề là thế mà đại hán ôm coi tuồng như không. Trèo núi đã cực kỳ khó khăn mà bước chân đại hán trông vẫn nhẹ như bay. Đi đến chỗ vách đá dựng đứng thì cùng đường. Đại hán dùng dây dài quấn vào cành cây nhảy qua vực thẳm để sang bên kia.

Kiều Phong kinh hãi nghĩ thầm: “Cách vượt núi qua khe này, mình chân tay không còn có thể làm được chứ đã ôm người thì đành phải chịu.”

Đại hán tiếp tục vượt qua bảy tám nơi hiểm hóc, đến một chỗ có đường đi xuống, vào trong hang sâu thẳm rồi dùng chân lại, đặt Kiêu Phong trên đất.

Kiều Phong gắng gượng đứng vững, nói:

“On đức to tát không dám thốt lời cảm tạ. Chỉ cần ân huynh cho Kiêu Phong này thấy chân diện.”

Đại hán đưa cặp nhãn quang sáng rực nhìn đi nhìn lại mặt Kiêu Phong, hồi lâu mới nói:

“Trong sơn động này còn được nửa tháng lương khô đủ để cho người ở đây đến lúc vết thương lành hẳn. Địch nhân không có cách nào tìm đến.”

Kiều Phong gật:

“Xin vâng.”

Ông nghĩ thầm trong lòng: “Nghe thanh âm người này tựa hồ như đã lớn tuổi.”

Đại hán nhìn Kiều Phong hồi nữa rồi thốt nhiên giơ tay phải lên tát vào má Kiều Phong. Kiều Phong tuyệt không ngờ đến chuyện ân nhân lại ra tay đánh mình, hơn nữa là cực kỳ mau lẹ, nên ông bị đánh trúng.

Đại hán tát một cái rồi toan tát cái thứ hai. Hai cái tát chỉ cách nhau trong chớp mắt nhưng Kiều Phong đã có đủ thì giờ thì khi nào để bị đánh trúng nữa. Có điều ông nghĩ, đối phương là ân nhân cứu mạng nên ông không muốn động thủ đánh trả, chỉ giơ ngón tay trở bên trái để chống đỡ lòng bàn tay đối phương.

Ngón trở Kiều Phong chỉ chạm khẽ đúng vào huyệt “lao cung” trong lòng bàn tay đại hán. Nếu ngón tay Kiều Phong cứ đập xuống thì trúng vào huyệt đạo rất khẩn yếu trong lòng bàn tay mình, nhưng đại hán võ công tuyệt cao, biến đổi chiêu thức mau lẹ dị thường. Khi tay còn cách má Kiều Phong không đầy một thước, đại hán lập tức xoay lưng tay đánh vào.

Kiều Phong cũng di động ngón trở rất nhanh, nhằm đúng phương vị huyệt “nhị gián” trên lưng bàn tay đối phương để chống đỡ.

Đại hán bật lên tràng cười dài, tay phải còn cách đầu ngón tay Kiều Phong không đầy ba tấc, lập tức thu về rồi tay trái chém tạt ngang.

Kiều Phong giơ ngón trở ra đón đúng vào huyệt “hậu khê” trên tay đại hán.

Đại hán đột nhiên đổi hướng, thế đánh vẫn mãnh liệt không giảm đi chút nào, nhưng Kiều Phong vẫn chuyển kịp, ngón trở ông nhằm huyệt “tiền cốc” trên cườm tay đối phương.

Chỉ trong khoảnh khắc, đại hán đã múa tay thay đổi đến mười mấy chiêu thức, Kiều Phong chỉ thủ chứ không công và thủy chung vẫn đưa ngón trở chống đỡ nhằm trúng huyệt đạo để đối phương không dám đánh.

Trong khi xuất kỳ bất ý, đại hán tát trúng được chiêu đầu. Từ chiêu thứ hai đại hán đánh không trúng, cả hai bên đánh đỡ đều dùng đòn hờ. Thật là những đòn hiểm thấy từ những tay cao thủ vào hạng thượng thừa.

Đại hán xử đủ mười hai chiêu, Kiều Phong đang bị trọng thương và vẫn biến đổi thế thủ rất thần tốc, nhận huyệt chính xác, chống cự được.

Đại hán đột nhiên thu chiêu về, nhảy lùi lại và nói:

“Ta không ngờ người ngu xuẩn thế. Biết vậy ta chẳng thèm cứu người làm gì.”

Kiều Phong nói:

“Kiều mỗ xin kính cẩn nghe lời giáo huấn của ân công.”

Đại hán mắng:

“Người thật đúng là con lừa! Đã luyện được thành bản lĩnh thiên hạ vô song, sao còn vì một con nhóc ẻo lả mà thí mạng? Thị đã không thân thích lại không ơn nghĩa gì với người, mà tài nghệ chẳng bằng ai, sắc lại chẳng hoa nhường nguyệt thẹn. Trong thiên hạ sao có kẻ điên rồ như người vậy?”

Kiều Phong thở dài nói:

“Lời giáo huấn của ân công thật là đích đáng. Kiều Phong này đem cái thân hữu dụng vào những việc vô ích, không xứng chút nào. Chỉ vì một lúc quá bùng bột nóng giận, hành động điên cuồng không kịp suy xét đến hậu quả.”

Đại hán ngẩng mặt lên trời, cười một tràng dài. Kiều Phong nghe tiếng cười có ngụ ý thê lương thì không khỏi ngạc nhiên.

Thốt nhiên đại hán đứng phắt dậy, nhảy ra ngoài một trượng, lạng người đi một cái đã biến mất đằng sau tảng đá lớn. Kiều Phong gọi vói theo:

“Ân công! Ân công!”

Chỉ nghe thấy đại hán nhảy luôn mây cái nữa. Rồi tiếng chân mỗi lúc một xa.

[]

(HẾT TRÍCH)

*(Trần Thị Bông Giấy,
Bài viết xong tại San Jose, thứ Bảy April 6. 2019 6:02 PM)*

[]